

SÖRÉDI HARSONA

1999. XVI. tábori év

III. évfolyam 1. szám

Ébren Álmodom

*"Istenem néha ébren álmodom,
Virágos ágyban gyönyörködöm, s azt szeretném,
ha virágoskert lenne ez az egész teremtet világ.
Játszózó gyerekeket figyelek,
s azt kívánnám, ha mindenki vidám játszótérre lehetne ez a föld.
Segítő kéz gyengéd melegét érzem, s felébred bennem a vágy:
és leljen igazi bizalmat minden emberi szeretet.
Átélem a testvéri közösséget, s azt szeretném,
ha a szentháromság dicséretét minden ember együtt énekelné.
Egyre mélyebb sóvárgás tölti be szívemet.
Néha mégis elfog a kétség és vigasztalanság próbál győzni felettem!
De Te olyan hatalmas vagy, Istenem!
Szebbet tudsz végbeinni mindannál,
amiről én ébren álmodom."*

Ingrid Röser után németből

Ezzel az idézettel köszöntjük a Sörédi Harsona olvasóit. Az idei nyári tábor a nulladik turnus számára kellően eseménydús volt. Akik részt vettetek a táborban bizonyára emlékeztek rá, hogy a már hagyománnyá vált tábori újság megjelentetésére, újságírássra sem maradt időnk. Az átélt élmények azonban sokakat arra indítottak, hogy utólag megírják színes élménybeszámolóikat. Sok írást kaptunk, amelyek a tábori élményekről és az azóta átélt eseményekről szólnak. Minden olvasó nevében köszönjük a sok szép cikket amiket nagy örömmel adunk közre.

Angéla

Tábori visszaemlékezések

Asztalos Franciska

Szombaton délután nagy örömmel megérkeztünk Sörédre. Jóleső érzéssel töltött el mikor azt a sok régi ismerős arcot megláttam akik mint mindig, most is nagy szeretettel és örömmel fogadtak. Hálát adok a jó Istennek, hogy idén is Etelkával és Csillával lehetek és lehettem, remélem még nagyon sokáig. A táborozók és segítők az elmúlt évekhez hasonlóan ugyanolyan örömmel várták ezt az egy hetet. A programok tanulságosak és színesek is voltak számunkra. Ami engem különösebben megérintett, a kiscsoportos foglalkozások és Tornyai Gábor pappá szentelése, ami számomra egyszerre volt megható és csodálatos különösen azért, mert Torony nekem nagyon jó barátom és úgy szeretem, mintha a testvérem lenne. Megható volt számomra, hogy megünnepeltük Éva és István házassági évfordulóját.

Gyűszű Gábor

Az idei sörédi nyaralásra megint nagyon készültem. Külön hálás vagyok a jó Istennek ugyanis a tábor ideje alatt szentelték legjobb barátomat Tornyai Gábort pappá, amire szintén nagyon készültem. Sokat imádkoztam azért, hogy e két jeles ünnep egybe essen, ami hála a jó Istennek, sikerült is. Külön nagy kegyelem, hogy ezt a csodálatos eseményt a barátaimmal, vagyis veletek élhettem végig, ami azt hiszem mindenkinek felejthetetlen élmény volt csakúgy, mint az aznapi kirándulás. Szintén felejthetetlen élményt nyújtott számomra az idén, hogy megérezhettem milyen nélkülözhetetlenek vagytok. Ezt már nagyon sokszor éreztem, de ilyen különös és leírhatatlan módon még soha. Összefoglalva szeretném megköszönni – főleg Oszkó Mónikának – hogy vele lehettem valamint a turnusvezetőink odaadó vezetését, a többi embernek pedig azt, hogy oly sok mindent tanulhattam tőletek. A mielőbbi és többszöri viszontlátás reményében kívánom, hogy sok öröme legyen az életben!

Bajkai Éva

Nektek köszönhetően a megérkezés is nagy öröm volt számomra. Jóleső érzés volt, hogy amint értesültetek a történekről rögtön intézkedtetek, hogy mielőbb köztetek lehessenek. Ennek érdekében Géza kölcsönadta az autóját és Ági eljött értem Györgyivel. Olyan gyorsan, olajozottan történt mindez, hogy mire feleszméltem, már veletek is voltam. Szép példája volt ez az összefogásnak. Nagyon hálás vagyok mindhármójuknak és mindazoknak, akik valamiképpen hozzájárultak, mert a segítségük nélkül nem juthattam volna el Sörédre. Ez az általatok nyújtott kedves fogadtatás széppé tette számomra a nyaralásunk kezdetét. Ha eddig kételkedtem volna is, most megtapasztalhattam, hogy számíthatok rátok, közetek tartozom. Ez melegséggel tölti el a szívemet, már ezért is érdemes volt elmenni. Voltak még érdekes dolgok, kellemes pillanatok, szép élmények, például a nyílt nap délutánja mikor meghívhattuk a régi segítőinket is. Igaz nem sokan éltek a lehetőséggel, de láthatóan jól érezték magukat körünkben. Tetszettek nekik a változások is. Jó volt őket újra látni, egy kicsit beszélgetni és felidézni velük a közös emlékeket. Élvezeteseek voltak a Laci által tartott reggeli igeolvasások.

A délelőtti kiscsoportos beszélgetéseken remek volt a témaválasztás: a barátság-szerelem és az ezekhez fűződő istenkapcsolat. Sok olyan dolgról hallottunk, amiket mi is alkalmazhatunk a kapcsolatainkban. Lelket gazdagítók – építők voltak ezek a derűs hangulatú eszmecserék.

Vendégek, akik meglátogattak bennünket színesítették a programunkat. Nekem az az este tetszett a legjobban, amikor az a társaság érkezett, akiktől a Bibliát is kaptuk. Szimpatikusak, kedvesek voltak. Szépek voltak a dalok is amiket énekeltek. Jó hangulatot teremtettek.

A kirándulás is felejthetetlen élményeket hozott. Biztos nektek is gyönyörű emlékek fűződnek ehhez a naphoz. Amíg ti a Toronyka szentelésén voltatok, addig mi néhányan körülnéztünk kicsit a városban. Az Árpi az Ági és én szép helyeken jártunk és csodás dolgokat láttunk: a patikamúzeumban, a virágóránál és a romkertben. Sajnos a vihar pusztító nyomait is felfedeztük: letört ágak, kicsavart fák árulkodtak erről. Sétálgatás közben egy nyugodt, csendes helyen megpihentünk egy padon amin meglepetésünkre egy rejtvénykönyvet és mellette egy tollat is találtunk. Mintha csak arra várna, hogy a megfáradt vándor leüljön néhány percre és megfejtse. Ezen jókat derültünk, aztán tovább folytattuk utunkat. Az igazán nagy örömet az okozta, mikor a bazilika környékén összefutottunk pár régi kedves segítővel.

A Bory-vár és környéke is tetszett a szintenkénti különböző színpompás növényekkel. Jóleső érzés volt látni benneteket fenn a toronyban. Megható volt számomra az is, mikor gyönyörűen megterített asztaloknál ülve ebéddel egybekötött kis ünnepség keretében megköszöntöttük Istvánékat tizedik házassági évfordulójuk alkalmából. István hálás akadozó szép szavai a mi

szemünket is elhomályosították, sokunk pilláira könnyeket csaltak. Az ő találkozásuk is bizonyítja, hogy Söréden tartós, életre szóló kapcsolatok is kialakulnak.

Élvezetes volt a búcsúest, a kabaré is. Fergeteges műsorszámok tették derűssé, kacagtatóvá együttlétünk még néhány óráját, mint például a csujjogató asszonykórus. Remek produkciót mutattak be, nagyon ügyes volt Franci és Mariann, hogy végigállták. Frankó volt a négy országból érkezett szépség képviselője is Csilla remek konferálása mellett. Feri csodálatosan szép dalai is felejthetetlenek azt hiszem mindannyiunknak.

Erni Laci

A tábori kiscsoportos beszélgetések nagyon tetszettek, amelyek Jézusról szóltak. Nekem nagyon tetszettek a Károllyal megkezdett beszélgetések, amelyek Söréden Jézus útjairól szóltak. Mindig jó érzéssel gondolok vissza e csodálatos napokra és az a remény ad a további küzdelmeimhez erőt, hogy jövőre talán újból lesz lehetőségem hasonló kellemesen eltölthető napokra e csodálatos Söréden. Augusztus 31-én Balassagyarmatra iskolába megyek, az iskolám címe: 2660 Balassagyarmat Nyíries PF. 102. Telefon: 06 35 300 585. Ezzel zárom soraimat, milliószor gondolok rátok.

Németh Léni

Ebben az évben június 19-26-ig voltam Söréden. Mint minden évben, nagyon jól éreztem magam ebben a kis közösségben. Az idén valahogy jobban ki tudtam magamat nyilatkoztatni mindenkire, tehát nem voltam zárkózott. Majdnem mindenkivel tudtam beszélgetni a kalkulátorom által, ami engem annyira boldoggá tett. Azt szavakkal nem is lehet kifejezni.

Szerintem nagyon jó programok voltak. Most nagy vonalakban megosztom veletek. A hét minden délelőttjén csoportos beszélgetések voltak. Egyet megemlítek belőlük. Az egyik csoportos beszélgetésen az volt a témakör, hogy szerelem-együttjárás. Olyan jól dumcsiztunk erről, nem tudtuk befejezni időre így hát két délelőttöt szántunk erre a témakörre. Szerintem ez még az egészséges embereknek is kimeríthetetlen téma, mint nekünk mozgássérült fiataloknak. Tudtunk egymástól tanulni, megvártuk amíg mindenki elmondja a saját véleményét.

Valamelyik délután meglátogattak minket a Baptista Gyülekezetből. Jézus Krisztusnak tiszta igéjét hirdették nekünk, amit oly gyönyörűen mondtak el. Szinte a szavaikból érezni lehetett azt a mérhetetlen nagy szeretetet, amivel Jézus megáldotta őket. Kaptunk tőlük egy kemény kötésű Újszövetséget és közösen

olvastunk belőle egy szép olvasmányt. Mindezek után közösen imádkoztunk. Kötetlenül beszélgettünk a kedves vendégeinkkel. Nagy élmény volt számunkra az a délután.

Aztán egyik igen kellemetlen esős délután újabb vendégeink érkeztek. Két mozgássérült társunk előadást tartott nekünk az önálló életről. Sok fontos dolog elhangzott, abból egyet kiemelnék. Mi is szabad akarattal rendelkezünk. Nem kell lealacsonyítani magunkat, mert annál rosszabb lesz nekünk. Ne hagyjuk magunkat befolyásolni és a döntésünket elbírálni, hanem igen is mi gondolkozzunk el azon, hogy mi a helyes és mi nem, hiszen mi csak mozgássérült emberek vagyunk. Sokat tanultam tőlük amíg ott voltak köztünk.

A papszentelés nagyon nagy élmény volt számomra. Közös barátunkból pap lett. Tornyai Gábor belépett a katolikus egyház áldozó papjai közé. A papszentelés után elmentünk kirándulni a Bory-várba. A vár tulajdonosa elmondta nekünk a vár történetét. A segítőink segítségével elindultunk fölfelé a várba, ami elég nehéz volt nekik, mert csupa lépcső az egész. A vár belső udvarán töltöttem a legtöbb időt, mert oly csodálatos volt ott minden. Ferivel megcsodáltuk a régi emberi szobrokat. Felmentünk a vár legtetetejére és onnan gyönyörködtünk a kilátásban. Kellemesen elfáradtunk.

Az utolsó napon a csoportos beszélgetésen megkérdezte tőlünk Ági és Géza, hogy mit szeretnénk jövőre. Felsoroltunk néhány fontos dolgot. Ez nekem olyan leírhatatlanul jól esett, ebből látszik, hogy minket felnőtt emberként kezelnek. Az utolsó nap estéjén Torony tartotta nekünk a misét, amelyen gyönyörűen prédikált. Öröm volt hallgatni.

A sörédi kabarén annyit röhögtünk, hogy belefájdult a hasunk. Annyi humort hallottam, hogy egy darabig nem leszek szomorú.

Nyári élmények '99

Lelkigyakorlat

Söréd után hazamenve nagyon vártam már a közelgő piliscabai négy napos lelkigyakorlatot, hogy újból tiszta szívből és lélekkel meghalljuk az Úr Jézus hívását a Szentlélek kegyelme által. A lelkigyakorlatot két nővér tartotta: Kriszta és Judit nővér, akiket eddig még nem ismertem. Az előadás fő témája a megtérés és megbocsájtás volt. Az idei lelkigyakorlat merőben más volt mint az eddigiek és főleg azért, mert alkalmunk volt megtapasztalnunk az Úr Jézus küzdelmét értünk és az Atyáért. A mennyei Atya is ezt kérte Jézustól, hogy ne késlekedjen a megváltás tervével, amit annak idején kinyilatkoztatott neki. Ennek szellemében teljesen át tudjuk érezni az Úr Jézus megpróbáltatásait a rábízott kemény küzdelmek miatt, amit a mennyei Atya kért tőle. Ezért csodálatos dolog az Úr Jézus kegyelme által megváltott embernek lenni.

Amennyiben szeretnéd fölvenni Kriszta és Judit nővérrel a kapcsolatot, erre a címre írhatod:

Stafford Kriszta
Fogassy Judit
Jézus Szíve Nővérek Társasága
1184 Budapest (Pestszentlőrinc)
Wlassics Gyula u. 84b.

Zánkai utónyaralás

Sajnos vége a nyárnak, de bizonyára még voltatok Söréd után többen is nyaralni. Egy ilyen nyaralásról szeretnék nektek beszámolni.

Francival lehetőségünk volt még egy hetet augusztus 15-től Zánkán az ifjúsági táborban eltölteni. Az első napokban Sörédet kerestük benne, de hát nem igazán találtuk meg. Megbeszéltük Francival, Söréd az Söréd, ne keressük benne, hanem fogadjuk el amit ez az egy hét nyújt nekünk.

A legnagyobb örömünk az volt az első nap, hogy találkoztunk Erni Lacival. Képzeltétek felvették Balassagyarmatra kollégiumba, iskolába, ahol angolt és számítógép ismeretet fog tanulni. Nagyon megdicsérték máris az angol tudását.

Zánkán minden nap volt valami program, de választhattunk kedvünk szerint, hogy melyiken vegyünk részt. Voltunk egy hajókiránduláson, a füredi bornapokon, vendégünk volt a tihanyi apátságból Richárd atya, majd ő is meghívott bennünket és egy gyönyörű szép napot tölthettünk Tihanyban. A plébánián Richárd atya vendégei lehettünk, majd este a Kaláka együttes nagyon vidám zenéjét is élvezhettük egy cukrászda hatalmas nyitott teraszán a tihanyi apátság alatt egy szikla tetején és beláttuk az egész Balatont. Felejthetetlen volt. Minden nap megismerkedhettünk valamilyen művészeti ill. népművészeti technikával: kiskosár fonással, raffiával, nemezeltünk, képeket festettünk, érdekes technikával rongybabát készítettünk, agyagoztunk. Jövőre Söréden reméljük lesz rá módunk megtanítani nektek is.

Módunkban állt hozzájutni Richárd atya egy könyvéhez. A címe: Maradj velünk. Ebben a könyvében gyönyörű imádságok vannak, amelyek a Tihanyi Bencés Apátság ünnepnapjain és vasárnapjain hangzottak el. Mindenkinek ajánlom, mert még a legkeményebb szívet is megnyitja. Csodálatos emberekkel ismerkedtünk meg, sok új barátunk lett. Bár ott nem volt közös imádkozás, de beszélgetéseink során kiderült, hogy ők is hívő emberek.

Francival gyönyörű imádságos napjaink, sőt éjszakáink is voltak, hisz egy szobában voltunk és sokat beszélgettünk és beszélgettünk és beszélgettünk ... és sokat gondoltunk rátok.

Etelka

Egy felejthetetlen nap

Sörédi nyaralásaink alkalmával évek hosszú során barátságok és igazi, őszinte szerelmek is szövődtek. Egy ilyen nagyon szép és őszinte kapcsolat bontakozott ki öt év alatt két kedves segítőnk, Hanol Ágnes és Tóth Tibor között. E szép és őszinte szerelemnek lehettünk az idők folyamán szemtanúi. Szeptember 10-én polgári esküvőt kötött egymással e két fiatal. Szeptember 12-én vasárnap csodálatos napra ébredhettünk mi, a törzsturnus tagjai. E napot beragyogta a csodálatos napsütés, de még jobban ragyogott szívünkben és lelkünkben a boldogság. Hisz ez a nap volt Ági és Tibor Isten előtti házasságkötésének napja.

Nagy örömben volt részünk, mivel boldogságuknak mi is részesei lehettünk. Busszal érkeztünk Budapest II. kerületének egy csodálatos imaházába. Ez volt az a hely, ahol házasságkötési szándékát az ifjú pár Isten színe előtt is megerősítette. A szertartás nagyon szép, meghitt és bensőséges volt. Egy számunkra nem igazán ismert az adventista vallás házasságkötési szokásait láthattuk megelevenedni és láthattuk Ági és Tibor örökre szóló hűségesküjét, érezhettük szívük boldogságát.

Mikor kimondták a megmásíthatatlan egyhangú IGENT, szívünk velük örült, de ugyanakkor el is szorult egy pillanatra arra gondolva, hogy vajon mi is megtaláljuk-e egyszer ezt a boldogságot. A fiatalok öröme, kik boldogságtól sugárzó arccal jöttek hozzánk, hamar feledtette velünk ezt a gondolatot. Az ifjú pár olyan elegáns volt, hogy szemünket alig tudtuk levenni róluk.

A ceremónia végeztével néhány vendégváró falat várt minket. Ezt követően a Vár egyik iskolájában svédasztal várt minket. Később Ági és Tibor is egy rövid időre csatlakozott hozzánk. Ebéd után némi ajándékkal, sok jókívánsággal és rengeteg szeretettel búcsúztunk tőlük.

E jeles esemény után kiadós sétát tettünk a Várban, a Halászbástyáról megcsodáltuk Budapest panorámáját. Itt található a nagyon szép Mátyás-templom, ahová betértünk a nap végső záró programjaként egy misére. Ezután a busz mindnyájunkat hazavitt.

E napot, mely számunkra is örök emlék marad, szívünk soha nem felejtí.

Deák Mónika

Szeptember 12-én felkerelkedett a nulladik turnus. Hanol Ági, aki hat éve jár közénk segíteni, meghívott bennünket az esküvőjükre. Előtte 11-én Nelli telefonált, hogy nem tud jönni, mert beteg volt és ez engem lelkileg megviselt, de azért jó volt ez a nap is. Reggel nyolckor gyülekeztünk a Skála parkolójában. Mindenki elhelyezkedett a buszon, majd imádkoztunk. Az én imám így hangzott: Uram add, hogy az ülésrend miatt senki ne haragudjon meg rám. Amen. Majd énekeltünk a sárga könyvből. Nagyon jó volt közösen imádkozni. Megérkeztünk, fél tizenegykor kezdődött az esküvő. Szép volt a menyasszony, a szertartás. Egy szép plédet kaptak tőlünk ajándékba.

Hazafelé a buszon végignéztam a társaságot, ki hogy érezte magát. Az én eredményem: mindenki nagyon jól érezte magát, annak ellenére, hogy apróbb hibák előfordultak. Király Andrea kiborult a kocsiból. Igaz, hogy véletlenül. A kirándulásnál nagyon szétszóródtunk s emiatt tízen nem tudtak a közös miséről. Engem a hibák nagyon megviseltek lelkileg is.

Köszönjük segítőinknek, hogy eljuthattunk az esküvőre. Nekem még a menyasszony is megköszönte, hogy az esküvőt választottuk más programok helyett.

Spinda Mónika

Viccek

Recept szerint

A fiatalasszony először süt életében kalácsot a szakácskönyv receptje szerint. A férj belekóstol, de alig eszik néhány falatot, köpködni kezd. Mi az? - kérdezi az asszony. Ez a kalács tele van tőjánhéjjal! De a receptben ez van: „Egy fél kiló lisztet keverjünk össze két egész tojással...”

Hegedű

Móricka megérkezik a hegedűórára, kivesz a tokból egy géppisztolyt, és elkezd kacagni. A tanár döbbenten kérdezi tőle: -Min nevensz, fiam? - Azt, hogy az apám immár fél órája hegedül az OTP-ben.

Lekéste

Egy férfi lohol a busz mellett, de nem éri utol. Az utasok jót nevetnek rajta. A férfi lemondóan legyint a távolodó jármű után: - Majd nem röhögtök, ha észreveszitek, hogy én voltam a sofőr!

Magyaros hidegtál

A család vacsoravendégeket vár. A férj úgy szól a hitveséhez: - Szívecském, jó lenne, ha holnap estére valami hidegtálat készítenél. Rendben van, drágám. Északára kiteszem a tányérokat az ablakba.

Idomítás

Egy kutató egereket tanít be arra, hogy ha megnyomnak egy csengőt, akkor ennivalót kapnak. Egy hét után megszólal az egyik egér: - Sikertült végre ránevelnem azt az alakot, hogy ha megnyomom a csengőt, dobjon ide egy sajtot.

Válás

Hallom a férje válni akar. - Ó igen. De megmondtam, hogy csak akkor válok el, ha úgy hagy ott, ahogy elvett. És hogy vette el? - Özvegyen

Találós kérdések

Miért vesz a kopasz ember sapkát? - Mert ingyen nem adnak neki.

Hol van a disznónak a legtöbb húsa? - A füle mögött, a farkán innen.

Miért szalad a disznó haza a mezőről? - Hogy hamarabb hazaérjen.

Mikor legnehezebb az ökör? - Mikor a lábadra lép.

Az ökörnek melyik felén van több szőr? - Amerre a farkát csapja.

Hány patkó van a lovon? - Egy sem mert a ló van a patkón.

Ha a török császár kocsikázik, kik mennek elől? - A lovak.

Melyik ló lát hátrafelé éppen úgy mint előre? - A vak ló.

Mire való a ló feje? - A nyakára.

Melyik hónapban botlik a ló a legkevesebbet? - Februárban, mert az a legrövidebb hónap.

Miért harapott Ádám az almába? - Mert nem volt bicskája.

Összegyűjtötte: Bajkai Éva

A WIMEXEK

A wimexek kicsi emberek voltak. Mindegyik faembert egy Éli nevű faragó készítette, akinek műhelye a falu feletti hegy tetején állt. Mindegyik wimex más és más volt. Némelyiknek hosszú orra volt, a másiknak nagy szeme, néhányan közülük magasak voltak, mások pedig alacsonyak. Volt, aki kalapot viselt közülük, mások kabátban jártak. De midnyájukat ugyanaz a faragó készítette, és mindannyian ugyanabban a faluban éltek.

A wimexek mindennap reggeltől estig ugyanazt csinálták: matricákat ragasztgattak egymásra. Mindegyiküknek volt két doboza: az egyikben arany csillagok voltak, a másikban pedig szürke pontocskák. A wimexek városszerte mást se csináltak, csak naphosszat ezeket a csillagokat és pontokat ragasztgatták egymásra. A szépek akiknek a fájuk sima volt, a festésük pedig jó, mindig csillagokat kaptak. De ha valakinek a fája durva volt, vagy a festék lepergett róla, szürke pontokat kapott a többi wimextől. Az okosak is csillagokat kaptak, meg azok is, akik nagy botokat tudtak a fejük fölé emelni, vagy át tudtak ugrani magas dobozokon. Voltak olyanok is, akik nagy szavakat tudtak mondani, vagy éppen szépen tudtak énekelni: a wimexek ezeknek is csillagokat adtak, amik némelyik wimexet már teljesen beborították.

Amikor csillagot kaptak, a wimexeket olyan jó érzés töltötte el, hogy gyorsan csináltak megint valamit, hogy újfent kapjanak egy csillagot. Mások ellenben csak keveset tudtak felmutatni, s így szürke pontokat kaptak. Pancsenelló is ilyen volt. Bár ő is megpróbált magasra ugrani, mint a többiek, de mindig elesett. Amikor pedig elesett, a többiek köréje gyűltek, és szürke pontokat adtak neki. Néha egy-egy ilyen szerencsétlen esés során Pancsenellónak megsérült a fája - ekkor a többiektől újabb szürke pontokat kapott. Ilyenkor próbálta megmagyarázni, hogy miért is esett el, de mentegetőzése egyetlen süllyedéssel, és végül újabb szürke pontokat adtak neki.

Egy idő után Pancsenellónak olyan sok szürke pontja lett, hogy az utcára sem akart kimenni. Attól félt, hogy valami rosszul fog csinálni - mondjuk otthon felejtí a kalapját vagy belelép a tócsába - és akkor a wimexek megint egy újabb szürke ponttal válaszolnak.

"Megérdemli a sok szürke pontot" - helyeseltek a faemberek.

"Nem jó faember." Egy idő után Pancsenelló hitt neki. "Nem vagyok jó wimex." - mondogatta. Ha néha mégis elment hazuról, olyan wimexek társaságát kereste, akiknek szintén sok szürke pontja volt. Közöttük jobban érezte magát.

Egy napon találkozott egy olyan wimex-szel, akihez foghatót azelőtt még soha nem látott. Nem voltak rajta se szürke pontok, se pedig csillagok. Csak egyszerűen fa volt. Krisztinának hívták.

Na nem mintha a wimexek nem próbálta volna meg rá is matricákat ragasztani, de a matricák egyszerűen nem ragadtak rá. Néhányan csodálták Krisztinát, mivel nem voltak ilyen pontocskák, s rohantak hozzá, hogy csillagokat raggasszanak rá. De azok leestek róla. Mások lenézték, mivel nem voltak rajta csillagok, és szürke pontot nyomtak rá, ám azok is leperegtek.

"ilyen szeretnék lenni." - gondolta Pancsenelló. "Nincs szükségem senkinek a bélyegére.

Megkérdezte tehát a matrica nélküli wimexet, hogy neki hogy sikerült ezt megcsinálni.

"Könnyen." - felelte Krisztina. "Mindennap elmegyek, és meglátogatom Élit.

"Igen, Élit, a fafaragót. Ott vagyok vele a műhelyben."

"Miért?"

"Hát miért nem jössz és nézed meg te magad? Menj el a hegyre ő ott van." - s ezzel a matrica nélküli wimex megfordult és továbbugrált.

"De biztosan nem is akar majd velem találkozni!" - kiabálta Pancsenelló, de Krisztina nem hallotta meg. Pancsenelló hát hazament. Leült az a ablaknál, és nézte a faembereket, amint buzgón sűrögtek-forogtak, és adogatták egymásnak a csillagokat és pontokat.

„Ez így nem jó.” - motyogta magában, és elhatározta, hogy meglátogatja Élit. Felment a szűk ösvényen a hegytetőre, és belépet a műhelybe. Fa szemei kerekre nyíltak a csodálkozástól, mikor meglátta a hatalmas méreteket. A szék akkora volt, mint ő maga. Lábujihegyre kellett állnia, hogy ráláthasson a munkaasztalra. A kalapács olyan hosszú volt, mint a karja. Pancsenelló nagyot nyelt. "Itt aztán nem maradok" - gondolta és megfordult, hogy elmenjen. Ekkor hallotta, hogy valaki a nevén szólítja.

"Pancsenelló!"

A hang mély volt és erős. Pancsenelló megállt.

"Pancsenelló! Milyen jó, hogy látlak! Gyere, hadd nézzelek meg!"

"Te tudod a nevem?" - kérdezte a kis wimex.

"Hát persze. Én készítettelek." Éli lehajolt, felvette, és egy padra ültette.

"Én nem akartam, Éli, igazán mindent megpróbáltam"

"Ó, előttem nem kell védekezned, gyermekem. Engem nem érdekel, hogy a többi wimex mit gondol."

"Nem?"

"Nem. És téged se kéne, hogy érdekeljen. Kik ők, hogy csillagokat nem szürke pontokat osztogatnak? Ők is wimexek, ugyanúgy, mint te.

Az, hogy ők mit gondolnak az nem számít, Pancsenelló. Csak az számít, hogy én mit gondolok. És én úgy gondolom, hogy te nagyon értékes vagy." Pancsenelló nevet.

"Én? Értékes? Dehát nem is tudok gyorsan menni, nem tudok ugrálni, jön le rólam a festék... Miért vagyok fontos neked?"

Éli Pancsenellóra tette a kezét, és nagyon lassan így szólt:

"Azért, mert az enyém vagy. Ezért vagy nekem fontos." Pancsenellóra még soha senki nem nézett így. Legkevésbé nem az alkotója. Azt se tudta, mit mondjon. -

"Minden nap vártam, hogy elgyere" - magyarázta Éli.

Azért jöttem el, mert találkoztam valakivel, akin nem voltak bélyegek"

-"Tudom, ő már beszélt nekem rólad.

"Miért nem ragadnak rá a matricák?"

"Azért, mert eldöntötte, hogy amit én gondolok ő róla, fontosabb neki, mint amit az emberek gondolnak. A matricák csak akkor ragadnak, ha hagyod őket."

"Micsoda?"

"Nem vagyok benne biztos, hogy értem-e, amit mondasz."

"Majd megérted. De az időbe fog telni.

Sok matricád van. Most csak annyi a teendőd, hogy gyere el hozzám minden nap.

És hadd emlékeztesselek arra, hogy én törődöm veled.

És én nem tévedek".

Pancsenelló nem állt meg, de a szívében ezt gondolta:

Azt hiszem, ezt komolyan mondja.

És amikor ez megfogalmazódott benne, egy szürke pont lehullott a földre.

Ahol ránk Jézus vár

Valami mindig vár.
Hol munka, láрма hajsza,
hol a mindennapok küzdelme, harca,
hol keservek és kísértések
hol csend, csend, csend...
Kívül?
Vagy bent?
Valami mindig vár.

S valaki mindig vár.
Mert Jézus mindig mindenütt ott van?
Ott a zajban a mindennapokban,
küzdelmekben és feladatokban,
ott szenvedésben és kísértésben,
hogyan felemeljen, őrizzen, védjen,
hogyan tanácsoljon, segítsen, áldjon,
átvigyen tűzön és akadályon,
új erőt adjon új kegyelemben.

Mindenütt mindig vár,
de százszorosan vár ránk - a csendben
Isten közel van hozzánk. Ott találjuk minden
jó gondolatban mely lelkünkben fejlődik, - minden
Őszinte jóratörekvésünkben, - minden tiszta örömünkben,
minden szenvedéseinkben, - minden jó példában ami benünket vonz, - minden
elismerésben, amit jogosan kapunk, - minden figyelmeztetésben
és megaláztatásban, amiben részesülünk, - mindenben, ami próbára teszi
türelmünket, - minden szeretetlenségben, amit kell viselnünk...
Mindig és mindenben közel van az Isten.

BALSILIUS SENGER OSB

Szedés és szerkesztés: Csibi Árpád, Kiri Angéla, Szóke Géza